

La veritat és que no sé com començar... però vull que sàpigues que cada paraula surt del meu cor, un cor que era teu, que és teu i que sempre ho serà.

Cada cop que et miro, que escolto la teva veu, que estic al teu costat, el cor em va cada cop més i més ràpid.

Encara que intenti escapar de tu, i dels meus propis sentiments, sempre me'n recordo que hi ha un lloc dins meu on et tinc, on he de deixar de jugar, i posar-me a pensar que això no és un conte de fades, que no vindràs a donar-me una sabata de vidre que tinc perduda...

Vull apropar-me a tu, però en el teu món jo no existeixo .Vaig perduda, ja no sé què fer. Sé que he d'actuar però la timidesa em venç. I ara ,després de dos llargs anys intentant aconseguir-te, se m'ha acabat la paciència! N'estic farta que m'importi el que diguin els altres, de si semblaré rara per dir coses que ningú s'atreveix a dir...

Sé que tu no m'estimes, però et puc assegurar que jo a tu molt més del que podràs imaginar mai.

Amb aquesta carta no vull demanar-te res, nomes vull que sàpigues tot el que sento per tu i que no t'ho prenguis com una declaració d'amor, ja que només em volia treure un pes del damunt.

Molts petons.

PD: No cal que fingeixis que t'agrado, sé que seria una gran mentida...